

Адрес для отправки переводов: oxana.yakimenko@gmail.com

Selyem Zsuzsa: *Kicsi kozmosz*

(regényrészlet)

Icu és a fiúk előbb-utóbb odaértek a Cementlapokhoz, ledobták a ruhájukat, és fejest ugrottak a gát előtt kimélyülő, szinte álló folyóba. Halak már nem úszkáltak arrafelé, legkésőbb a disznóhizlalda tájékán felszívódtak.

Icu legjobb barátnője és hű társa az éjszakai úszásokban, a bulikirálynő Szeván Klaudia ezúttal nem ért rá meztelenül letartóztatni magát, messzi országból érkezett szerelmével hálták el éppen a viszontlátás örömét Icuék lakásában. A kilenc fiú pedig, akikkel a kerti parti elcsöndesedésének óráján, hajnali négy húszkor úgy döntöttek, hogy kimennek a folyóhoz, szóval az a kilenc fiú az Állj vagy lövök! pillanatában egyszerűen felszívódott, mint a halak a disznóhizlalda tájékán.

Ezen a révületes nyári éjszakán Icu, az időközben kicsit megnőtt homokszemmel a szívében, nem érzékelte, hogy a felkínált lehetőségek közül, állj vagy lövök, választhatná azt is, hogy elúszik a parttól messzire. Behúzott vállal, minden sejtjében élni akaró tizenkilenc éves testét karjával fázósan körülölelve odasietett, ahol a ruháját hagyta. A Névtelen Katona továbbra is rászégezte a fegyvert. Szegénykém nem látott semmit, csak egy célpontot. Rusz Emil megosztotta figyelmét a fázós tinédzsertest keltette vágy tárgya és a kriminálpszichológiában hasznosítható öntudatlan megnyilatkozások felmérése között. Mindkét szempontból arra a következtetésre jutott, hogy nemcsak vacog ez a magára hagyott lány, de fél is, ahogy kell.

A folyópartra vezető úton Szél Icut az éjszaka Portik Simon mellé sodorta, s ha már egy kicsit még ott maradt, kérdésekkel bolházgatta. Simon aznap éjjel pont úgy nézett ki, mint Hartel Bálint. Rövid, szakadt farmersortban, szemhéját félig leeresztve lépkedett, az alkohol kellemesen tompította a pillanat egyszerűségét, feje zsongott, az úszás gondolatára kirázta a hideg, de ezt ellensúlyozta a hatás, amit erre a csajra tett, a bizsergés az ereiben, aminek realizálás szokott lenni a vége.

Egy hónap, és bevonulok, válaszolta Portik Simon. Fölvettek az orvosira, úghogy csak kilenc hónapra.

Kilenc hónap azért elég hosszú idő, kilenc hónap alatt a parancsuralom észrevétlenül átformálja az embert. A nevedet is elfelejtetik veled.

Az enyhe szél a folyó illatát hozta.

A csillagok ragyogtak.

Legalábbis a folyópartról úgy látszott.

Az a szlogenjük, hogy vagy megszöksz vagy megszöksz, de, folytatják röhögve, megszökni igazán nincs hová, mondta Icu.

Az élet császárai, világlátott, kiművelt férfiak sírós hangjára gondolnod ráér. Az unalomra gondolj, az egyforma napokra. A cipekedésre, a sárra, a mocsokra.

Semmiség.

A fegyverropogásra, bombák robbanására még senki se gondol. A vérre. A barátja vérére.

Á, nem kell dramatizálni a helyzetet.

Nem érzel semmit. Csak a fegyveredben bízol.

S azzal mi a baj? A fél világ csak a fegyverében bízik.

A kilőtt kutyák álmainkban visszajárnak.

Simon megvonta a vállát, nem igazán érintette a dolog, most ez van, majd más lesz, mit kell ezzel annyit vacakolni. Megyünk a haverokkal kötelező katonai szolgálatra, ha kemény lesz, hát kemény lesz.

A tisztő egyszer kiállított a század elé, mondta Icu, elhallgatva, hogy a tisztő kiköpött anyja volt. Hogy demonstrálja rajtam a balfaszságot. Ott álltam az osztaggal szemben, a csinos százados vagy mit tudom én, milyen rangú csaj feszülő egyenruhában, göndör hajához láthatatlan csatokkal odaerősített kis terepszínű military sapkában oldalról magyarázott, vörösre lakkozott, hegyes körmeivel még mutogatott is egyik-másik testrészemre: Nézzék, kedveseim, és jegyezzék jól meg, mert ritkán látni a tökéletlenség mintapéldányát, vagy ahogy mondani szokás, egy még életben levő állatorvosi lovat. A bakancs fűzője a bokánál körbetekerve, lötyögő nadrág, csak a szentlélek tartaná, ha volna, a zubbony úgy lóg rajta, mint kocsiajtó az autótetemőben, épp csak nem nyikorog a szélben.

Simon ösztönösen elnevette magát. Szél Icuban a homokszemnek tetszett ez a nevetés, a győztesek nevetése, bevillant, ahogy katonalányok mosolyognak a kamerába a háttérben egy lebombázott várossal.

A Névtelen Katona célzott, Ruzs Emil sírós torokhangon bejelentette, hogy Icu le van tartóztatva közszeméremszértésért. Nem hiszem el, gondolta a rókaszuka, ezek meg honnan a francból kerültek ide. És a haverok hová tűntek.

De hát miféle köz, válaszolta a sírós hangú civil ruhás alaknak, nincs itt senki. Csak a tücskök meg a csillagok. Egyébként meg volt ruhám, csak eltűnt.

Azonnal ülj be a kocsiba, mondta Rusz Emil, és a drótkerítés mögött álló szürke kis autó felé biccentett, amelyen Icu semmiféle hatósági jelzést nem látott, de hát csak nem állhat neki csórén igazoltatni a két fazont, a géppuskát és a kocsit. Hátról, az ablakban megtalálja a ruháját.

A kék-fehér csíkos, oldalt gombolós, remek kis nyári ruha tényleg ott volt a kockás lapon, Icu föl is kapta magára. Bugyihúzásra már szűk volt a tér, inkább a markába gyűrte azt a kis illatos világot. A Névtelen Katona beült a volán mögé, mellé a civil ruhás alak. Amint mindegyik ajtó bezárult, Icut átjárta az érzés, hogy oké, de ki szavatol a lady biztonságáért, viszont menne, ahogy a ruha a bőrhöz ér.

A lakcímét, kisasszony, arról ugyanis már meggyőződünk, hogy személyi igazolványt nem tud felmutatni, szólt hátra Rusz Emil.

Egy ilyen helyzetben minden épeszű nummulitesz hazudik, súgta a rókaszuka. Elég kevés az esélye, hogy ez a két fegyveres idegen azért jött ki a Kockás Lapokhoz éjnek évadján, hogy hazafurikáztasson. Még ha fegyvere ebben a jó öreg diktatúrában csak a hatóságnak van is, agyalt Icu. De akkor miért civil a kocsit? Ha mégis hazavisznek, tovább komplikálódik a helyzet, Lili épp lelépett pár napra, a lakásban viszont ott van Klaudia és Misa Levin az USA-ból. Lehet, hogy nem megerőszakolni és megölni akarnak, csak megzsarolni? Az agy egyre csak dobta ki a feltételezéseket, hogy tovább reménykedhessen abban, hogy még csak a szélén van az ismeretlen és veszélyes valaminek, és nem jócskán benne.

A kilenc fiúból hárman, Icu éjszakai fürdőzős társai közül azok, akik virtusból visszaóvatoskodtak, a híd alól lesték, amint elhúz az autó a csendes folyóparti úton. Rusz Emil a periferikus látásával érzékelte őket, korábban beszélt is velük, mert a rajtaütés velük kezdődött. Az egyikre meg még korábban egy lepusztult mozi előtt tudatmódosult állapotban csaptak le, a Hartel Bálint nevezetűre, megmotozták, és némi kannabisz-származékot találtak nála. Elő is állt hát a pompás helyzet, hogy szorosabbra fűzhessék a kapcsolatot, és arról daloljon nekik rendszeresen, hogy barátai merre járnak, s mikor lehet számítani némi illegális cselekményre.

Kapkodták magukra a ruhát a hülyegyerekek, idézte fel magában a kellemes szituációt Rusz Emil, majd a tükörben hátrapillantva megjegyezte, hogy részéről semmi akadály nem volna annak, hogy elkerüljék a cirkuszt a szülőkkel, akik nyilván nem örülnének, ha kiderülne, hogy a lányuk éjszakánként kilenc fiatalemberrel pucéran úszik, és inkább kitalálnának valamit, amivel mindenki jól jár.

Icu hallott ugyan valamit, de nem tudta eldönteni, ki válaszoljon belőle. Rusz Emil figyelte a tükörben a lány arcát, és cikáztak a gondolatok a fejében. Végül is hatalmában van bármit megtenni vele, ez a kiskatona nem először volna benne, csak egy szavába kerül, és már a városon kívül, egy kihalt földúton vannak, a testet utána simán bedobják a disznóhizlalda ipari méretű vályújába. Éppen itt járt Emil a gondolataiban, amikor a tücsökciripelés egyik pillanatról a másikra abbamaradt, és a kocsiba úgy vetült be a lenyugvó hold fénye, hogy hirtelen a saját arcát pillantotta meg a szélvédőn. És az az arc nem hatalmas volt, nem gyűlölködő, hanem fáradt.

Mindenesetre eléggé fura, hogy hajnaltájt valaki csönget az ajtódon, de Osztrovszki Lili talpig negligésben megigazította frizuráját, és lendületesen kitárta a bejáratí ajtót, hadd folytatódjék az a kibaszott holdfényes nyári éjszaka. Jóképű, zaklatott férfi állt vele szemben, mellette Icu, a lánya, mögöttük egy szemrevaló kiskatona.

Jó reggelt kívánok, elvtársnő, elnézést a korai zavarásért, ismeri ezt a kisasszonyt? Rusz Emilt mindig megnyugtatta a formális beszéd, de ahogy elnézte a hiányos öltözetű nőszemély enyhén illuminált mosolyát, és önkéntelenül felmérte, hogy a nő rendes körülmények között a divatáldozatok prototípusa, leginkább a pokol fenekére kívánta magát.

Már hogy a picsába ne ismerném, válaszolta bájos közvetlenséggel Lili, és visszafojtott egy csuklást. Elnézést, hiszen a lányom, mondta, és odafordult Icuhoz: Na mi van, Lajos?

És ön szerint honnan hozzuk haza ezek szerint a kedves lányát? Nincs mese, az ilyesmit is végig kell zongorázni, gondolta émelyegve Rusz Emil.

Ja, hát a kockás, izé, bocsánat, a Cementlapoktól, ahová a kislányom éjszakánként néha úszni jár. Miért, van ezzel valami probléma, ezredes úr?

Hogy van-e ezzel probléma? Kérem a lánya személyi igazolványát, hogy kiállíthassam a jegyzőkönyvet közszeméremsértés tárgyában.

Ne már, mondta Lili, és félrebillentette a fejét, mint aki nem hisz a fülének. Néhány éjszakai állaton kívül nem jár ilyenkor senki a folyónál.

Rusz Emilnek bevillantak a disznóhizlaldában tülekedő állatok, érezte, ahogy marcangolni kezdi agysejtjeit a jól ismert migrén, hányingere is egyre fokozódott, s jöllehet máskor kedvét lelte az alkudozásban, mert az újabb meg újabb törvények és rendeletek és ukázok ismeretében verhetetlen volt, most beérte annyival, hogy szárazon, fogai közt szűrve megjegyezze, a szülői gondatlanság is kihágásnak számít.

Naná, százados úr, válaszolta Lili, csakhogya én lányom már egy éve izé, na, hogya is mondják, megvan: adult. És sóhajtott egy drámait, lám, hogya telik az idő, nemrég még önnön keblemből tápláltam, szaros pelenkáját mos-mos-mostam, most meg már örülök, ha a távolból látom néhanapján, van ruha rajta, vagy nincs, mit számít ez már ahhoz képest, hogya egyszer mind eltűnünk a föld felszínéről, izé, hogyaismondják, putty, és senki se fog emlékezni ránk.

Lili, összevissza locsogás ide, hajnali óra oda, kalasnyikov amoda, zsigerből azt tett a két hatásági nagyokossal, amit csak akart. Icu hátatelt szívvel nézte az anyját működés közben. Ahogya megvédi őt, a gyermekét a cudar világgal szemben. Ahogya csicsergi, hogya félre bánat, félre bú, köszzi, hogya hazahoztátok, fiúk, és adjátok át szívélyes üdvözetemet Drakula tábornoknak, puszi de la Lili, ezt mondjátok neki, szóval a kislányom bizonyára megéhezett az úszástól, összedobok egy rántottát, főzők egy jó kávé, gyertek ti is, fiúk, szívesen látlak.

Na és, futott át Icu a gondolat, lehet, hogya már a tyúk sincs életben.